

1.

– Mama, otišla sam! – viknem i istrčim iz kuće kao da me đavoli gone.

– Mićo, kasnim – nasmešim se mom vozaču.

– Onda ću požuriti.

– Hvala – uđem u auto i izvadim knjigu da obnovim gradivo, još ova godina i to je to, kraj.

Dok sam čitala, kao i obično, nisam obraćala pažnju na vožnju ali Mića je iznenada zaustavio auto i poletela sam napred.

– Mićo! – viknem.

– Udario sam nekog.

– Šta? – Izađem iz auta i potrčim napred. Stvarno je udario nekog. Nepoznati muškarac je ležao na zemlji.

– Gospodine? – dodirnem ga po ramenu.

– Auč – rekao je i okrenuo se ka meni.

Podignem naočare i uhvatim ga za glavu.

– Gde ste povređeni? – pitam uplašeno.

– Mislim da me celo telo boli – progovorio je.

– Možeš li da ustaneš? Odvešćemo te u bolnicu.

– Mislim da mogu.

– Mićo, pomози mi.

Mića mi je pomogao i smestili smo tipa kojeg je udario na zadnje sedište. Mislim da nije strašno.

– Oprosti čoveče, nisam te video – Mića se izvinjava.

– U redu je, ni ja nisam gledao.

– Mićo. idemo.

– Hej! – Pridržim mu glavu jer je nestabilna. – Nemoj da se onesvestiš, u redu?

Otvorio je oči i pogledao u mene. Bokte!

– Prelepa si.

– Ha! Mora da si jako udario glavu.

– Nisam.

Progutam knedlu jer niko osim moje majke i brata ne misli da sam lepa. Imam deset kilograma viška, kosa mi je poput metle, imam veliku dioptriju, ne šminkam se... Zato nikad i nisam imala dečka.

– Kako se zoveš? – pita me.

– Sofija.

– Milan – nasmešio se. Bokte, znam ko će mi biti inspiracija za naredni roman. Tako je lep, i zgodan i...

– Milan Kostić – predstavlja se.

– Drago mi je, Milane. – I ima mило ime. Joj, Miki, Miki moj... imaš lepo telo, super ti je stas...

– I meni, Sofija.

– Uskoro stižemo u bolnicu. Mićo, može li brže?

– Može.

Nakon što smo stigli u bolnicu pregledali su Milana, imao je nagnječena rebra ali biće u redu, to me je obradovalo.

– Da li želiš da te odvezemo kući?

– Tvoj dečko i ti?

– Moj dečko?

Zbunim se.

– Tip koji me je udario.

– Mića? Ne on nije moj dečko, on je moj... šofer.

– Znači, nemaš dečka?

– Nemam – nasmejem se.

– Dobro.

– Am... da te odvezemo kući?

– Ne znam, pregazili ste me, mislim da bi trebalo nekako da mi se odužiš.

– Ovaj... naravno. – Sigurno će tražiti novac, razmišljam. – Pozvaću brata, on će sve rešiti – kažem pomalo tužno.

– Ne želim da izađem sa tvojim bratom.

– Ti... – zakašljem se.

– Želiš da izađeš sa mnom? – bokte, strefiće me infarkt.

– Toliko mi bar duguješ – nasmejao se.

O Bože, nadam se da se ne kezim kao blesava. Kezim se. Zatvori usta Sofija.

– Ja... zapravo...

– Večera sutra uveče?

– Ja zapravo ne ostajem do kasno, moj brat je... – Lud? Ne mogu mu reći kako ne smem da mrdnem nikud bez odobrenja mog brata.

– Onda ručak?

– Mogla bih da izađem na ručak, ali ja plaćam.

– Nema šanse, ja plaćam.

– U redu.

– Mogu li da dobijem tvoj broj telefona? Za slučaj da zaboraviš na mene?

– Ha, ha... – ja da zaboravim na njega? Nema šanse.

– Naravno – smiri doživljaj, Sofija.

Razmenili smo brojeve telefona i pozdravili se.

– Mićo, nećemo reći bratu za ovaj incident – upozorim Miću.

– Tip nas neće tužiti?

– Ne.

– Onda je u redu, hajdemo.

– Idemo.

– Ma šta je sa tobom? – pita me Miloš. Moj najbolji prijatelj.

– Šta?

- Stalno se smeškaš.
- Ne znam ja...
- Gukni.
- Upoznala sam tipa – priznam.
- Opa!
- Da, on je... vau... moje oči nisu videle lepšeg muškarca.
- Uvređen sam.
- Ne vređaj se, znaš da te volim.
- Gde si ga upoznala?
- Udarila sam ga kolima, zapravo Mića je.
- Znači ljubav na prvi udar, a?
- Da, i sutra idemo na ručak.
- Jeste li vas dvoje završili? – prekida nas profesor.
- Da, izvinite – sakupim se poput miša.

- Gorane, donosiš ishitrene odluke. – Mama nije zadovoljna.
- Majko, ko ne reskira taj ne profitira – moj brat odgovara.
- To je mnogo novca.
- To je moj novac! – Goran je viknuo.
- Zdravo. – Prekinem ih jer ne volim svađe.
- Ćao dušo, kako je bilo na fakultetu? – pita me majka.
- Odlično.
- Tako treba samo ti uči – kaže mi Goran.
- Htela sam nešto da te pitam. – Krenem ka njemu.
- Da?
- Želim sama da vozim auto.
- Sofija...
- Molim te Gorane, imam vozačku dozvolu i iskreno osećam se nezgodno jer me svakog dana vozi i odvozi vozač.
- Dobro ali to ne znači da možeš da ideš gde god poželiš – pristao je.

- Hvala ti. – Zagrlim ga.
- Da, da. Moram da idem.

Odem u svoju sobu i bacim se na krevet. Ah, moj brat je poput robota, nikad ne pokazuje osećanja i uvek je strogo ali o-bezbeđuje mi sve što mi je potrebno. Nakon očeve smrti malo se promenio, kao da je uzleteo; ne viđam ga puno ali njegova reč u kući je poslednja. Moja majka Mira je povučena žena, bila je podređena mom ocu a sada se povinuje mom bratu. Moj otac je umro pre dve godine, bio je težak čovek, nije puno obraćao pažnju na mene, stalno je radio ali to je u redu, naučila sam da živim u svom svetu. Goran je poprimio njegovu narav.

Moja porodica nije poput drugih porodica, imamo nekoliko kockarnica i znam da se moj otac bavio i utoivanjem dugova, bio je strogo čovek, uvek sam ga se bojala. Nakon što je doživio infarkt Goran je preuzeo njegov posao. On je strogo prema meni, ali uvek govori da je to zato što imamo puno neprijatelja. Rekao mi je da ne želi da čuje da se vucaram sa kojekakvim ništarijama i bio je ozbiljan. Znam da mu je stalo do mene, brat mi je.

Cimnem se jer ugledam poruku od Milana. O Bože!

On: Važi dogovor za sutra?

Ja: Naravno. Kako rebra?

On: Mogu da mrdam, znači da su dobro.

Ja: Izvini.

On: U redu je, upoznao sam tebe.

Naslonim telefon na grudi i ugrizem se za usnu da ne vri-snem.

Ja: Poslaću ti adresu fakulteta. Može u jedan? Tada imam pauzu.

On: Savršeno, čekam te.

Ja: Onda laku noć.

On: Laku noć, lepotice.

Lepotice? O, Bože. Umrla sam i otišla u Raj.